

Novinový článek

V pondělí 26.5. byl v osm hodin ráno střelnou zbraní zavražděn Marek Skácel, primátor města České Budějovice. Politik byl zastřelen neznámým pachatelem před svým vlastním domem.

Mluvčí policie uvedl, že vrah střílel ze střechy sousední budovy, kam se pravděpodobně dostal po nezabezpečeném požárním schodišti. Marek Skácel byl již pátou obětí z řad politických představitelů za tento rok. Policie nevylučuje, že politiky mohl zabít stejný pachatel. Po jeho totožnosti však stále pátrá.

Na primátorovo místo nastoupil náměstek Alois Muroň. Tato změna je v těchto dnech asi nevýznamnější pro občany žijící v centru Českých Budějovic. Byl to totiž právě Skácel, kdo bojoval o zavedení městské vyhlášky zakazující činnost heren a kasin v centru města. Díky hazardním podnikům rapidně stoupala míra výtržností a kriminality. Skácel byl prvním, kdo vzal na vědomí četné petice občanů a přišel s návrhem výše zmíněného zákona. S jmenováním Alojze Muroň je ale osud zákona dosti nejistý, neboť sám Muroň je hlavním odpůrcem zákazu heren a kasin.

Věřnost bude mít příležitost rozloučit se s bývalým primátorem Markem Skácelem v sobotu 7.6. v jednu hodinu odpoledne v českobudějovickém kostele sv. Mikuláše.

(autor: Adam Novotný)

Adam zmáčkl tlačítko na tiskárně a nechal článek o Skácelově smrti vytisknout. Pak ze svého pracovního stolu v redakci Jižního zpravodaje posbíral pár dalších popsaných listů a spolu se článkem je odnesl do kanceláře Jana Doubka, šéfredaktora novin.

„Dobrý den, pane,“ začal Adam když po vyzvání vstoupil do pracovny. „Mám tady ke schválení ty články do zítřejšího čísla.“ Adam podal Doubkovi štos papírů. „Jedná se o rozhovor s Filipem Víchovským, tím fotbalistou, reportáží ze slavnostního otevření kasína na náměstí Míru a zprávou o úmrtí Marka Skácela.“

Doubek si nepřítomně vzal papíry, položil si je na už tak plný pracovní stůl a dál upřeně zíral do monitoru počítače.

„Děkuji, Novotný. Pokud je to vše, vrattě se k sobě a podívejte se na -,“ odmlčel se a zalistoval v papírech na svém stole, „zpracujte ten článek o očkování domácích mazlíčků.“ S těmi slovy Adamovi posunkem ruky naznačil, aby odešel, a vrátil se pohledem k monitoru.

Následující dvě hodiny Adam strávil sbíráním informací o očkování domácích zvířat a jedním telefonickým rozhovorem s veterinářkou. Ta byla ochotná mu po telefonu poskytnout rychlé interview.

Novinář právě přepisoval do počítače nahrávku svého telefonátu, když se v jeho kóji objevila Doubkova sekretářka Tereza.

„Promiň, že ruším, ale šéf s tebou chce mluvit,“ řekla unaveným hlasem a zastrčila si za ucho pramínek vlasů, který se jí uvolnil ze zplihlého copu.

Adam rychle stopl diktafon a obrátil se na židli: „Nevíš, o co jde?“

Tereza zavrtěla hlavou: „Nevím. Ale měl bys sebou hodit, víš jak nerad Doubek čeká.“

Adam pokrčil rameny a s Terezou v závěsu šel lesem novinářských kójí do Doubkovy kanceláře. Před ředitelovou pracovnou se Tereza posadila ke svému stolu a Adam zaklepal na dveře.

Jakmile vstoupil do ředitelovy pracovny, Doubek ho okamžitě vyzval, aby si sedl. Adam ztěžka dosedl do židle: „Volal jste mne kvůli té reportáži z otevření nového kasína? Já vím, že by se tam dobře vyjímal i rozhovor s majitelem, ale pan Muroň prý neměl čas a interview mi odepřel.“

Doubek rozhodně zavrtěl hlavou: „Ne, ne. Ta reportáž je v naprostém pořádku. S tím rozhovorem si nedělejte hlavu. Konec konců, do soukromí pana Muroň nám ani čtenářům nic není, že?“ Doubek v pokusu o úsměv odhalil zuby. Adam nejspíše řediteli úsměv oplatil.

„Zavolal jsem si vás, Novotný, skrze ten článek o Skácelovi.“

„Je v něm něco v nepořádku?“ zmateně se zamračil Adam. „Držel jsem se pouze informací, které mi poskytl mluvčí policie.“

„Ne, o to nejde. Přísně vzato to není špatný článek, je... ehm,“ ředitel se odmlčel a Adam měl

stále silnější pocit, že se Doubkovi do rozhovoru příliš nechce a neví jak začít.

„Jen to není tak, jak bych si představoval. Víte, Novotný,“ snažil se Doubek pokračovat otcovským a srdečným hlasem, „je nutné se zmiňovat o tom rozloučení? Víte, Jižní zpravodaj je nejčtenějšími novinami v kraji, já ani vedení si nemyslíme, že by v něm slovo *kostel* vypadalo právě nejlépe. Nedomníváme se že je nutné, abyste zdůrazňoval, že rozloučení se Skácelem bude probíhat v kostele. Mohlo by to vypadat, jako že bývalý primátor města byl věřící.“

„A byl?“ Otázka Adamovi vykouzla dřív, než ji stačil zadržet.

Doubek roztržitě mávl rukou: „Na tom přeci nezáleží. Prostě to smažte. Rozumíme si?“

Novinář mlčky přikývl. Doubek se s ulehčením usmál: „Věděl jsem, že to pochopíte. Jste velmi dobrý novinář a občan. Ale je tu ještě jedna věc: je opravdu nezbytné, abyste v tom článku připomínal tu vyhlášku o kasinech?“

A je to tady, pomyslel si Adam, *konečně se dostáváme k důvodu, proč jsem tady*. Nahlas však řekl jen: „Myslel jsem, že by bylo dobré primátora čtenářům přiblížit a vzpomenout, čím byla jeho vláda pro lidi významná.“

„Ano, jistě, já vás chápu.“ Doubek se pokusil usmát a drobnou dlaní si prohrábl prořídle vlasy. „Přesto však, nezmiňujte se o tom. Smrt tak významné osobnosti, jako byl Skácel, je velká tragédie a není třeba jeho nekrolog pošpinit politickými tahanicemi. Rozumíme si?“ otázal se Doubek a když viděl, že Adam váhavě přikývl, obličej se mu rozzářil. „Výborně, já věděl, že se shodneme, Novotný.“ Ředitel se opřel o opěradlo židle a prsty zabubnoval na desku stolu. Zdálo se, že je spokojen sám se sebou. „Tak tedy, do hodiny chci mít na stole ten upravený článek!“ řekl ředitel Jižního zpravodaje a Adama propustil.

Když novinář vyšel z Doubkovi kanceláře, zjistil, že Tereza stále sedí na svém pracovním místě a pilně něco píše do počítače. Pracovní stůl měla reprezentativně uklizený a v jeho rohu stála fotka Terezina manžela a jejich dvou dětí. Sekterářka zvědavě zvedla hlavu od práce.

„O co šlo?“ zeptala se Adama, když zavřel dveře od ředitelovy pracovny.

„Jen po mě chtěl, abych předělal jeden článek. Mně sice nepřipadal tak špatný, ale Doubek má názor jiný.“ Tereza se chápavě usmála. Znovu se sklonila k počítačové klávesnici a chystala se dát do práce, když Adam váhavě promluvil: „Doubek mi připadal trochu nervózní. Nevíš, co se děje?“

Tereza chvíli zaváhala, pak se ale k Adamovi důvěrně naklonola a ztišila hlas: „Myslím že je to kvůli té změně ve vedení.“

„Změna ve vedení?“ vyjekl Adam. „Proč o ničem nevím? A čeho se ta změna týká?“

„Ještě to není oficiální. Já sama o tom vím jen díky tomu, že se Doubkovi starám o korespondenci. Ale nic určitějšího nevím. Ale neboj, určitě se to dozvíme v pravý čas. Jen doufám, že se ta změna neodrazí ve snižování stavů. Zrovna teď si nemůžu dovolit přijít o práci.“ starostlivě pohlédla na fotku svých dětí. „Každopádně tě musím poprosit, aby sis to nechal pro sebe. Zatím oficiálně k ničemu nedošlo.“

Adam Tereze slíbil, že nic neřekne a vydal se do své kancelářské buňky přepracovat článek o Skácelovi. *Očkování domácích zvířat bude muset počkat*, řekl si odevzdaně, když si sedal za stůl.

Úprava článku netrvala Adamovi tak dlouho, jak čekal. Nejprve pouze smazal části týkající se vyhlášky o zrušení kasín a odstranil i zmínku o Muroňově podnikatelské činnosti v tomto oboru. Jenomže po této úpravě mu text připadal příliš krátký na to, aby byl důstojný pro tak významnou osobu jakou byl primátor. Adam proto v počítačové databázi vyšlých reportáží a článků Jižního zpravodaje vyhledal několik informací a zařadil je do textu. Výsledná verze zněla takto:

V pondělí 26.5. byl v osm hodin ráno střelnou zbraní zavražděn Marek Skácel, primátor města České Budějovice. Politik byl zastřelen neznámým pachatelem před svým vlastním domem.

Mluvčí policie uvedl, že vrah střílel ze střechy sousední budovy, kam se pravděpodobně dostal po nezabezpečeném požárním schodišti. Marek Skácel byl již pátou obětí z řad politických představitelů za tento rok. Policie nevyklučuje, že politiky mohl zabít stejný pachatel. Po jeho totožnosti však stále pátrá.

Marek Skácel byl zavražděn ve věku padesáti pěti let. Spolu se svou manželkou Hanou (52) vychoval dva syny Jakuba (22) a Michala (21) a dceru Veroniku (16). Skácel se mimo práci věnoval jízdě na kole a zajímal se o historii letectví.

Na primátorovo místo nastoupil náměstek Alois Muroň. Je známo, že Muroň byl Skácelovým odpůrcem v mnoha věcech. Můžeme tedy předpokládat, že jmenováním Aloise Muroň na místo primátora se odstartovala řada změn. Zda to budou změny k lepšímu, ukáže jen budoucnost.

(autor: Adam Novotný)

Adam opravený článek vytiskl a poprosil svého kolegu Richarda Vláška, který právě šel k Doubkovi, aby řediteli nové znění zprávy předal. Pak se znovu pustil do přepisování rozhovoru s veterinářkou.

Kolem půl jedné hodiny si Adam došel na oběd a po svém návratu, našel na monitoru svého počítače nalepený vzkaz, že se má okamžitě dostavit do ředitelovy kanceláře. Adam si ztěžka povzdychl. Doufal, že už tu záležitost má z krku. Vydal se – dnes už po třetí – do Doubkova doupěte.

„Potřeboval jste mě?“ zeptal se Adam Doubka, když vešel do jeho pracovny. Snažil se, aby v jeho hlase nebylo znát podráždění a rozmrzelost, které cítil. Zřejmě se mu to zdařilo, protože Doubek se na něj pokusil vlídně usmát a pokynul mu, ať si sedne.

„Ano, Novotný,“ zamnul si Doubek drobné, téměř dívčí ruce. Adam se nemohl zbavit dojmu, že si tímto gestem chce ředitel dodat sebedůvěry. „Jelikož nemám tolik času, tak to zkrátím a rovnou vám řeknu, o co jde,“ řekl rozhodně Doubek. Adam měl pocit, že po tomto prohlášení by se mu mělo ulevit. Kupodivu se to však nestalo.

„Majitel Zpravodaje pročítá veškeré články, které se mají v našich novinách objevit. Ale k vaší práci má stále věčné a opodstatněné připomínky.“

„Majitel novin, pan Kostka?“ zeptal Adam opatrně. Chtěl nenápadně zjistit víc o té podivné změně ve vedení. „Kostka se přeci nikdy moc nezajímal o to, co píšeme. Procházet budoucí články máte za úkol vy,“ pokračoval Adam.

„No, to jistě ano,“ nervózně přisvědčil Doubek. Bylo znát, že mu je směr, který konverzace nabrala nepříjemný. „Ale věci se změnilly. A pohled na ně také.“ To Adama jen utrdilo, že jeho dojem je správný. „Ale zpátky k věci. V Jižním zpravodaji se snažíme zachovat si nestranný názor na politiku. Ty vaše slova, citují: *zda to budou změny k lepšímu, ukáže jen budoucnost*, jaksi staví nového primátora do pochybného světla, nezdá se vám?“

Doubek ani nečekal na Adamovu odpověď a pokračoval rázně dál: „A pak je tady ještě to, jak poukazujete na předešlá úmrtí politiků a podrobně líčíte provedení vraždy. To je skutečně morbidní. Upravte to! A nakonec, je to přeci nekrolog Marka Skácela. Není tedy vhodné se v něm zmiňovat o komkoli jiném, než o zemřelém. Ovšem chválím vás za zmínění Skácelovy rodiny. Takové věci čtenáře vždy zajímají. Jděte a postarejte se o to. Snažte se, ať už to je tentokrát v pořádku. Už se k tomuto článku nechci vracet.“

Adam svůj úkol splnil. Osekal článek tak říkajíc „na kost“. Když poslední verzi nechával tisknout, přelétl text naposledy očima.

V pondělí 26.5. byl v osm hodin ráno střelnou zbraní zavražděn Marek Skácel, primátor města České Budějovice.

Primátorovi bylo padesát pět let. Spolu se svou manželkou Hanou (52) vychoval dva syny Jakuba (22) a Michala (21) a dceru Veroniku (16). Skácel se mimo práci věnoval jízdě na kole a zajímal se o historii letectví.

(autor: Adam Novotný)

Když to četl, zmocnil se ho neurčitý pocit neklidu. Jakoby něco bylo špatně, Adam však nemohl přijít na to, co. Došel k Doubkovi a svůj článek mu předal. Ředitel si ho pozorně přečetl

a pak potěšeně pokýv hlavou: „Výborně, Novotný, my z vás ještě uděláme nějakého novináře.“

Druhý den po příchodu do práce Adam prolistoval nového Zpravodaje. Svůj článek našel úplně vzadu, těsně před inzeráty. Jakoby násilná smrt premiéra, nebylo nic důležitého.

Najednou uslyšel blížící se kroky a vzhlédl zpoza novin. Uviděl, jak do jeho kancelářské buňky vchází Tereza.

„Mám ti vyřídit, že vedení je s tvým článkem nanejvýš spokojeno. V průběhu týdne ti Alois Muroň před celou redakcí udělí pochvalu.“

Adama se zmocnilo zlé tušení. „Muroň? Jsi si jistá?“

Tereza se na chvíli zatvářila udiveně. Pak se ale vzpamatovala a odpověděla: „Ty to ještě nevíš? Ráno nám to oficiálně oznámili: Alois Muroň včera koupil Jižního zpravodaje.“